

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 39.

Trettende Møde.

Løvedagen den 16de Februar.

(Fortf.)

Finantsministeren (fortf.): Skjondt det vistnok kan synes underligt at henlægge Noget til Reserfefonden under nærværende Omstændigheder, saa har jeg dog troet at burde fremkomme med Forslag om det Nødvendigste hertil allerede nu, fordi jeg anseer det for ønskeligt, at selv naar Staten er nødsaget til at bruge alle sine Indtægter, den dog har sit Regnskabsvæsen saaledes indrettet, at den med Sikkerhed og Lethed kan oversee hvad der er løbende Udgift og hvad der er Capital, og jeg skulde derfor ønske, at disse Forholdsregler maatte vinde Rigsdagens Bisald. Regjeringen vil da ikke være nødsaget til at bruge Reserfefonden; men paa den anden Side vil det klart fremtræde, at Regjeringen har brugt af en Capital-Indtægt. Blandt de paa vedkommende Indtægtsbilag under Nr. 2 og 5 specificerede Activer vil der findes en Deel Eiendomme, som ved Leilighed bør sælges; Regjeringen vil i den Henseende have sin særdeles Opmærksomhed henvendt derpaa. Den grønlandske Handels Forhold til Statskassen vil findes at være ordnet paa en mere hensigtsmæssig Maade end det hidtil har været Tilfælde. Derom indeholdes imidlertid en udførlig Forklaring i Motiverne til Finantsloven, hvorfor jeg ikke hermed skal opholde den ærede Forsamling. Hvad de under Nr. 4 og 5 opførte Gjeldsposter, som hidrøre fra Udlaan til private Debitorer, kan det ikke nægtes, at adskillige af disse Udlaan ere meddeelte efter en altsor liberal Maalestok, idet en Deel af dem har sin Grund i den ulykkelige Pengekrisis efter forrige Krig. Alt i Fremtiden ethvert Udlaan til en Privat bør være en overordentlig Sag, og at det er en Selvfølge, at intet Udlaan for Fremtiden kan finde Sted uden Rigs-

dagens Samtykke, det behøver jeg vel ikke nærmere at godtgjøre. Der er i den senere Tid ikke steet andre Udlaan end saadanne til Communer og Havnekasser, som man tidligere paa en bindende Maade havde tilfagt og som det efter den i den Anledning stedsfundne Correspondence har været umuligt at blive fri for.

Slutteligt skal jeg, hvad Indtægts-Siden angaaer, kun tillade mig at henvise til den Pag. 54 anførte Indstilling, som gaaer ud paa at bemyndige Finantsministeriet deels til at udslette uholdbare Fordringer af Regnskaberne, deels til at træffe Accord om at lade vedkommende Debitorer betale en mindre Sum end der egentligt paaligger dem. Det er altid et meget ubehageligt Hverv, hvortil Finantsministeriet her har udbedt sig Forsamlingens Bemyndigelse; det vilde for Finantsministeriets personlige Vedkommende være det behageligste, at Rigsdagen sagde Nei dertil, thi saa behøvede man ikke at gjøre videre ved denne Sag, end hvad man hidtil har gjort, nemlig, at man erkjendte sig, om Debitorerne leve, om de kunne betale, samt i det Hele gjennem vedkommende Autoriteter søger at træffe de fornødne Forholdsregler, for at Staten ikke skal lide noget uforment Tab. Ved at andrage paa den her omhandlede Bemyndigelse, er man gaaet ud fra, at Staten ikke bør gaae glip af de heldige Tidsomstændigheder, naar den, ved en Afslaaen af en Deel af sin Fordring, dog kan erholde Noget af den, medens man ellers Intet vilde erholde. Det var det, jeg for Dieblicket troede at burde bemærke om Indtægtsposterne. Jeg vil nu derfor gaae over til Udgifts-Siden. Hvis Indtægts-Siden har sine Brost, maa det erkjendes, at Udgifts-Siden ikke har det mindre. Jeg sigter her til den Stilling, hvori Danmark nu befinder sig, da det paa Grund af Forholdene maa staae beredt til paany at begynde Krigen, naar det skal gjøres fornødent, og altsaa udrede de mange Udgifter, som der-